

46

6. ledna 2022

KATOLICKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE
SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH
DNE 14. LISTOPADU 2006

DUCHOVNÍ PÉČE O OSOBY S HOMOSEXUÁLNÍMI SKLONY: POKYNY PRO PASTORACI

VYDALA ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE
PRAHA 2022
(PRO VNITŘNÍ POTŘEBU)

KATOLICKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE
SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH
DNE 14. LISTOPADU 2006

**DUCHOVNÍ PÉČE O OSOBY
S HOMOSEXUÁLNÍMI SKLONY:
POKYNY PRO PASTORACI**

PRAHA 2022

OBSAH

ÚVOD	3
OBEČNÉ ZÁSADY	3
Respekt k lidské důstojnosti	3
Místo sexuality v Božím plánu	4
Homosexuální akty nemohou naplnit přirozené cíle lidské sexuality	5
Homosexuální sklony nejsou samy o sobě hříchem	6
Terapie homosexuálních sklonů?	8
Nezbytnost výchovy ke ctnosti	9
Nezbytnost přátelství a společenství	11
Růst ve svatosti	12
Kulturní překážky	13
PASTORAČNÍ PÉČE	16
Účast na životě církve	16
Katecheze	17
Svatosti a bohoslužba	19
Pastorační podpora	20
ZÁVĚREČNÉ POZNÁMKY: UCTIVÝ DIALOG	22
Naše společenství v Kristu	22

DUCHOVNÍ PÉČE O OSOBY S HOMOSEXUÁLNÍMI SKLONY: POKYNY PRO PASTORACI

ÚVOD

Posláním církve je přinášet všem lidem radostnou zvěst o Ježíši Kristu a v jeho jménu všem sloužit. V naší době a kultuře stojí před zvláštními výzvami ti členové církevního společenství, kteří svěřené poslání vykonávají mezi osobami prožívajícími přitažlivost ke stejnému pohlaví. V naší společnosti je přítomno množství sil, které na sexualitu obecně a na homosexualitu zvláště prosazují takový pohled, který není v souladu se záměrem a plánem, jaký má Bůh s lidskou sexualitou.

Katoličtí biskupové Spojených států amerických proto považují za vhodné poskytnout základní pokyny pro pastorační službu osobám s homosexuálními sklony nebo tendencemi – jako pomůcku, jak se v tomto všudypřítomném zmatku lépe zorientovat. Tyto pokyny mají biskupům pomoci při hodnocení stávajících nebo připravovaných programů a pastoračních snah a také poskytnout nasměrování a vodítko těm, kdo se této službě věnují.

OBECNÉ ZÁSADY

Respekt k lidské důstojnosti

Úkol hlásat radostnou zvěst všem lidem ve všech zemích, jímž je církev pověřena, poukazuje na základní důstojnost, která je vlastní každému člověku jako bytosti stvořené Bohem. On každého stvořil z lásky a chce mu darovat věčný život ve společenství Nejsvětější Trojice. Všichni lidé jsou stvořeni jako Boží obraz a podle Boží podoby, a proto jim náleží vrozená lidská důstojnost, kterou je třeba uznávat a respektovat.¹

1

Viz *Katechismus katolické církve* (KKC), č. 1700–1702 [české vydání: Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 2002, dostupné též na www.katechismus.cz – pozn. překl.].

V souladu s tímto přesvědčením církev učí, že lidé s homosexuálními sklony „mají být přijímáni s úctou, soucitem a jemnocitem“.² Uvědomujeme si, že tyto osoby často byly a v některých částech naší společnosti stále ještě jsou terčem opovržení, nenávisti, a dokonce násilí. Tato nenávist se někdy projevuje zřetelně, jindy se maskuje a vyvolává skrytější podoby zášti. „Je politováníhodné, že homosexuální osoby byly a jsou terčem násilí a zloby projevující se slovem nebo jednáním. Takové zacházení si zaslouží ze strany církevních pastýřů odsouzení všude tam, kde se vyskytuje.“³

Ti, kdo chtějí sloužit jménem církve, v žádném případě nesmějí k takové nespravedlnosti přispívat. Měli by v modlitbě zkoumat vlastní srdce, aby rozpoznali jakékoli myšlenky nebo pocity, které potřebují očistění. Služebníci církve jsou zároveň povolání růst ve svatosti. Dílo šíření radostné zvěsti totiž zahrnuje i stále rostoucí lásku k těm, kterým člověk slouží, když je volá k pravdě Ježíše Krista.⁴

Místo sexuality v Božím plánu

Fenomén homosexuality představuje výzvu, kterou se můžeme zabývat jedině tehdy, když jasně porozumíme místu sexuality v Božím plánu s lidstvem. Na počátku stvořil Bůh člověka ke svému obrazu, což znamená, že komplementární sexualita muže a ženy je Božím darem a jako takovou je třeba ji také respektovat. „*Lidská sexualita je tedy dobro: vychází z onoho stvořeného daru, který Bůh viděl jako velmi dobrý, když stvořil člověka ke svému obrazu a podobě a ‚stvořil je jako muže a ženu‘ (Gn 1,27).*“⁵ Komplementarita muže a ženy v pohlavní oblasti je Božímu stvořitelskému záměru vlastní. Právě proto, že muž a žena

2 KKC, č. 2358.

3 Kongregace pro nauku víry, *Pastorační péče o homosexuální osoby* (1. října 1986), č. 10, viz www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19861001_homosexual-persons_en.html.

4 Viz Pavel VI., apoštolská exhortace o evangelizaci v moderním světě *Evangelii nuntiandi*, č. 79 [české vydání: Zvon, Praha 1990, dostupné též na www.kebrle.cz/katdocs/EvangeliiNuntiandi.htm – pozn. překl.].

5 Papežská rada pro rodinu, *Lidská sexualita: pravda a význam* (8. prosince 1995), č. 11, [české vydání: Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 2000, dostupné též na https://cbk.blob.core.windows.net/cms/ContentItems/20888_20888/lidska-sexualita-pravda-a-vyznam.pdf – pozn. překl.].

jsou odlišní, ale přesto se doplňují, mohou se spojit ve svazku, který je otevřený možnosti nového života. Ježíš učil, že „na začátku při stvoření... Bůh „učinil lidi jako muže a ženu“. „Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk“ (Mk 10,6–8).⁶

Smyslem pohlavní touhy je spojit muže a ženu v manželském svazku, který směřuje ke dvěma neoddělitelným cílům: k projevení manželské lásky a k plazení a výchově dětí. „Spojením manželů se uskutečňuje dvojitý cíl manželství: blaho samých manželů a předávání života.“⁷ To je přirozený řád, jehož zdrojem je vposledku Boží moudrost. Podle míry, v níž muž a žena spolupracují na Božím plánu tím, že jednají v souladu s přirozeným řádem, pak nejenže přivádějí k naplnění svou vlastní individuální lidskou přirozeností, ale také uskutečňují Boží vůli.

Homosexuální akty nemohou naplnit přirozené cíle lidské sexuality

Pohlavní akt nachází ze své samé podstaty náležitě naplnění v manželském svazku. Jakékoli sexuální jednání, které se odehrává mimo manželský svazek, nenaplnuje vlastní cíle lidské sexuality. Nesměruje k vyjádření manželské lásky s otevřeností pro nový život. Je neuspořádaný, neboť není v souladu s tímto dvojitým cílem, a proto je také mravně špatný. „Pohlavní rozkoš je mravně nezřízená, když se vyhledává pro ni samu, mimo její zaměření na plazení a na životní spojení.“⁸

Kvůli prvotnímu i osobnímu hříchu je v našem světě mravní neuspořádanost nadměrně častá. Existuje zde celá řada skutků, jako je cizoložství, smilstvo, masturbace a antikoncepce, které vlastní cíle lidské sexuality porušují. Rovněž homosexuální skutky porušují pravý smysl sexuality. Je to sexuální jednání, které nemůže být otevřeno životu. Neodráží ani komplementaritu muže a ženy, která je nedílnou součástí Božího záměru s lidskou sexualitou.⁹ Katolická církev proto důsledně

6 Biblické texty i názvy a zkratky biblických knih přebíráme z Českého liturgického překladu (*Nový zákon*, Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 2006) – pozn. překl.

7 KKC, č. 2363; viz *Kodex kanonického práva* (CIC), kán. 1055 § 1 [české vydání: Zvon, Praha 1994 – pozn. překl.].

8 KKC, č. 2351.

9 Viz KKC, č. 2357.

učí, že homosexuální úkony „odporují přirozenému zákonu... V žádném případě nemohou být schvalovány.“¹⁰

Pro podporu tohoto úsudku církev poukazuje nejen na vnitřní řád stvoření, ale také na to, co Bůh zjevil v Písmu svatém. V První knize Mojžíšově se dozvídáme, že Bůh stvořil lidstvo jako muže a ženu a že podle Božího plánu se muž a žena spojí „a budou jeden člověk“.¹¹ Kdykoli se ve Starém zákoně zmiňuje homosexuální jednání, je zřejmé, že se neschvaluje, neboť odporuje Boží vůli.¹² V Novém zákoně svatý Pavel učí, že homosexuální skutky nejsou v souladu se skutečností, že jsme stvořeni k Božimu obrazu, a takové jednání proto degraduje a podkopává naši autentickou lidskou důstojnost. Říká také, že homosexuální praktiky se mohou objevovat mezi lidmi, kteří mylně uctívají stvoření, a nikoli Stvořitele:

Proto je Bůh nechal klesnout do hanebných vášní. Jejich ženy totiž zaměnily přirozený styk za protipřirozený a podobně i muži nechali přirozeného styku se ženou a vzplanuli náklonností k sobě navzájem. Muži páchali nestoudnosti s muži, a tak zakusili sami na sobě zasloužený trest za svoje poblouznění.¹³

Svatý Pavel řadil homosexuální praktiky mezi skutky neslučitelné s křesťanským životem.¹⁴

Homosexuální sklony nejsou samy o sobě hříchem

Církev sice učí, že homosexuální jednání je nemravné, rozlišuje ale mezi homosexuálním jednáním a homosexuálními sklony. Zatímco první je vždy objektivně hříšné, druhé hříšné není. Nakolik homosexuální sklony nebo inklinace nepodléhají svobodné vůli, není za ně člověk mravně odpovědný. A přestože se mravně odpovědným stává, pokud by se homosexuálnímu pokušení dobrovolně oddával nebo se rozhodl

10 KKC, č. 2357. Viz Kongregace pro nauku víry, Prohlášení o některých otázkách sexuální etiky *Persona humana* (29. prosince 1975), č. 8 [český text viz www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19751229_persona-humana_cs.pdf – pozn. překl.].

11 Gn 2,24. Viz též Gn 1,27; Mt 19,4–6; Mk 10,6–8 a Ef 5,31.

12 Viz Gn 19,1–19; Lv 18,22 a 20,13.

13 Řím 1,26–27.

14 Viz 1 Kor 6,9; 1 Tim 1,10.

podle něho jednat, sklon samotný hříchem není. Církev proto neučí, že zakoušet homosexuální přitažlivost by samo o sobě bylo hříšné.

Homosexuální sklony jsou objektivně neuspořádané, to znamená, že tyto sklony člověka předurčují k něčemu, co pro něj skutečně není dobré.¹⁵ Samozřejmě je pravdou, že neuspořádané sexuální sklony nezřídka mívají také osoby heterosexuální. Pohlavní sklon totiž není uspořádaný jen proto, že je heterosexuální. Například každý sklon k sexuálnímu potěšení, který není podřízen vyšším dobrům lásky a manželství, je neuspořádaný v tom smyslu, že člověka vede k takovému užívání sexuality, které není v souladu s Božím plánem stvoření. Existuje ale vnitřní neuspořádanost, pokud něco směřuje k jednání ve všech případech špatnému (*contra naturam*). A existuje také nahodilá neuspořádanost, pokud jednání není náležitě uspořádáno správným rozumem, pokud nedosahuje náležité míry ctnosti (*contra rationem*).¹⁶

Je nesmírně důležité pochopit, že pokud se o určité osobě prohlásí, že má jisté sklony, které jsou neuspořádané, neznamená to, že je neuspořádaná celá osoba. A neznamená to ani, že takového člověka zavrhuje Bůh anebo církev. Církevní nauka se někdy mylně anebo klamně vykládá tak, jako by objektivně neuspořádané byly *osoby* s homosexuálními sklony, jako by v nich kvůli těmto sklonům bylo neuspořádané nebo mravně závadné všechno. Neuspořádanost ovšem spočívá v tomto konkrétním *sklonu*, který není řádně nasměřován k naplnění přirozených cílů lidské sexuality. Proto také jednání v souladu s takovým sklonem jednoduše nemůže vést k pravému dobru lidské osoby. I když ale konkrétní sklon k homosexuálnímu jednání zůstává neuspořádaný, člověk sám si zachovává vrozenou lidskou důstojnost a hodnotu.

Neuspořádané navíc v člověku mohou být nejen sexuální sklony, ale také další inklinace, například ty, jež vedou k závisti, zlobě nebo chamtivosti. Všichni jsme postiženi důsledky hříchu, který vede k neuspořádanosti tužeb. Sama skutečnost, že jsou nám tyto sklony vlastní,

15 Viz KKC, č. 2358.

16 Viz Kongregace pro nauku víry, *Pastorační péče o homosexuální osoby*, č. 3.

ale ještě není hříchem, přinejmenším do té míry, že je člověk nemůže ovlivnit. Jednat podle takových sklonů je ale špatné vždy.¹⁷

V našem kulturním prostředí mají mnozí potíže pochopit katolické morální učení, protože nechápou, že mravnost má objektivní základ. Někteří se domnívají, že mravní normy nejsou nic víc než pokyny k chování, které náhodou široce přijímají lidé určité kultury v určité době. Katolická tradice ovšem zastává názor, že základ morálky spočívá v přirozeném řádu stanoveném Stvořitelem a že proměňující moc milosti, která k nám přichází skrze Ježíše Krista, tento řád neničí, ale pozvedá. Dobré jednání je s tímto řádem v souladu. Lidé takovým jednáním naplňují své autentické lidství a v tom spočívá jejich nejvyšší štěstí. Nemravné jednání, které není v souladu s přirozeným řádem věcí, zato ke skutečnému lidskému naplnění a štěstí přispět nedokáže a člověka ve skutečnosti ničí, protože degraduje a podkopává lidskou důstojnost, kterou nám Bůh daroval.

Terapie homosexuálních sklonů?

Značná část lidí, kteří pociťují přitažlivost ke stejnému pohlaví, ji vnímá jako sklon, který si nevybrali. Mnozí z nich o své homosexuální přitažlivosti hovoří jako o nechtěném břemeni. To vyvolává otázku, zda je možné homosexuální sklon změnit pomocí nějakého terapeutického zásahu.

V současné době neexistuje vědecký konsenzus ohledně původu homosexuálních sklonů.¹⁸ Neexistuje ani shoda ohledně terapie. Někteří lidé v ní objevili užitečnou pomoc. Katolíci, kteří pociťují homosexuální sklony a chtějí podstoupit terapii, by měli vyhledat radu a pomoc kvalifikovaného odborníka, který má vzdělání a kompetence v oblasti psychologického poradenství a který také rozumí učení

17 V jednotlivých případech mohou míru zavinění ovlivnit konkrétní okolnosti, chtít konat homosexuální skutky je ale špatné vždy. „Ve skutečnosti mohou existovat nebo i v minulosti existovaly okolnosti, které v daném případě zavinění jednotlivce oslabují nebo zcela ruší, jiné okolnosti ho zase mohou zesilovat. Čeho je třeba se za každou cenu vyvarovat, je nepodložený a ponižující předpoklad, že sexuální chování homosexuálních osob je vždy a výhradně nutkavé, a tudíž nezaviněné“ (Kongregace pro nauku víry, *Pastorační péče o homosexuální osoby*, č. 11).

18 Viz KKC, č. 2357: „Její psychický zrod zůstává z velké části nevysvětlitelný.“

církve o homosexualitě a zastává ho. Měli by rovněž vyhledat vedení zpovědníka a duchovního rádce, který podpoří jejich snahu žít čistě.

Nezbytnost výchovy ke ctnosti

Existuje ovšem ještě jeden druh „terapie“ nebo léčby, který potřebujeme všichni bez rozdílu a nezávisle na tom, zda nás přitahuje stejné nebo opačné pohlaví: každý člověk potřebuje výchovu ke ctnostem. Abychom si osvojili nějakou ctnost – abychom se stali střídmy, statečnými, spravedlivými nebo rozvážnými –, musíme opakovaně konat skutky, které tuto ctnost ztělesňují, skutky, jichž dosahujeme s pomocí Ducha Svatého a pod vedením a za povzbuzování svých učitelů ctností. Zvláštní úsilí v naší společnosti vyžaduje zejména ctnost čistoty. Všichni lidé, ať už sezdaní anebo svobodní, jsou povoláni k čistému životu. Ten překonává neuspořádané lidské touhy, jako je chtíč, a vede k projevování sexuálních tužeb v souladu s Boží vůlí. „Čistota vyjadřuje zdařilou integraci pohlavnosti v člověku a tím vnitřní jednotu člověka v jeho tělesném a duchovním bytí.“¹⁹

Je politováníhodné, že v naší společnosti není porušení čistoty a z toho plynoucí všudypřítomné lidské utrpení a neštěstí ničím neobvyklým. Mnohé rodiny na vlastní kůži zažívají zkázu, která je důsledkem porušení manželského slibu, a mnohá srdce jsou zlomená v důsledku sexuální promiskuity. Čistý život znamená potvrdit všechno, co je lidské, a odpovídá Boží vůli. To my sami trpíme, když jednáme v rozporu s nařízeními své vlastní lidské přirozenosti.

K získání ctnosti je zapotřebí trvalé úsilí a opakující se jednání. Věděli to již starověcí filozofové: čím více člověk opakuje dobré skutky, tím více se jeho vášně (jako například láska, hněv a strach) formují v souladu s dobrým jednáním. Konat dobré skutky je pak snazší. Platí ale žel také opak: čím více člověk opakuje špatné skutky, tím více se jeho vášně formují v souladu se špatným jednáním. Konat dobré skutky je pak obtížnější, neboť neuspořádané vášně se stavějí na odpor. Pokud se však člověk rozhodne jít cestou ctnosti, může dosáhnout pokroku. Když se bude vyhýbat špatným skutkům a opakovat skutky dobré, může své vášně cvičit tak, aby byly spontánněji nakloněny dobrému

19

KKC, č. 2337.

jednání. Člověk si nakonec osvojí a zdokonalí základní ctnosti: moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost.

Pouhý prožitek neuspořádaných vášní by proto neměl být důvodem k zoufalství. To je běžný výchozí bod pro lidi na počátku výchovy ke ctnosti. Vášně nejsou pevnou, neměnnou překážkou mravního jednání. Nemusí se jen potlačovat, aby člověk mohl jednat mravně. Opakováním dobrých skutků může člověk vášně, které prožívá, změnit. Správně uspořádané vášně ve skutečnosti napomáhají dobrému jednání.²⁰ Pro člověka nemusí být vždy možné dosáhnout toho, že bude mít své vášně uspořádané tak dobře, aby vždy spontánně tíhl ke správnému jednání. V takových případech bude správné a rozumné jednání vyžadovat zdravé omezení některých tužeb. Vytrvalým úsilím můžeme nicméně alespoň snížit odpor svých vášní vůči správnému jednání.²¹

Ve snaze vychovávat své touhy k souladu s Boží vůlí se jako křesťané nemusíme spoléhat pouze na vlastní síly, v našich srdcích totiž působí také Duch Svátý. Nový Kristův zákon, který je především mocí a životem Ducha, nám dává schopnost naplňovat přirozený zákon, a tato schopnost nepochází z přirozenosti samé.²² Přirozený zákon ukazuje, co bychom měli dělat (podobně jako to činí Bohem zjevený zákon, například Desatero). Hřích však oslabuje vůli, takže se rozhodujeme dělat to, o čem víme, že je špatné. Nový zákon milosti, Duch Svátý v našich srdcích, přemáhá moc hříchu a umožňuje nám dělat to, co bychom dělat měli. Už nám nadále nevládne hřích. V tomto duchu nás povzbuzuje také papež Jan Pavel II.:

Teprve v tajemství Kristova vykoupení objevujeme „konkrétní“ možnosti člověka. „Bylo by velmi těžkým omylem dospět k závěru... že předpisy, jimž učí církve, jsou samy o sobě jen „ideál“...“

20 Viz KKC, č. 1768: „Vášně jsou mravně dobré, když přispívají k dobrému jednání; v opačném případě jsou zlé.“ Vášně je tedy třeba posuzovat podle jejich vztahu k dobrým a špatným skutkům, které se posuzují na základě porozumění lidské osobě a cíli lidského bytí. A toto pravdivé porozumění lidské osobě a cíli lidského bytí může církev nabídnout díky cvičení rozumu a daru Božího zjevení, a tak poskytnout kritérium, podle něhož lze posoudit, které skutky jsou dobré a přirozené, a přispívají tedy k lidskému štěstí, a které skutky vedou pouze k neštěstí.

21 Viz KKC, č. 2339: „Čistota vyžaduje, aby se člověk naučil ovládat; to je škola lidské svobody. Alternativa je zřejmá: buď člověk ovládá své vášně a dosáhne pokoje, anebo se dá jimi ztročit a stane se nešťastným.“

22 Viz KKC, č. 1965–1974.

Kristus nás vykoupil! To znamená, že nám dal možnost uskutečnit plnou pravdu o našem bytí. Osvobodil naši svobodu od *nadvlády* žádostivosti.²³

Kristus nás uzdravuje z ran hříchu; toho totiž sami dosáhnout neumíme.

Nezbytnost přátelství a společenství

Jedním ze způsobů, jak může církev pomáhat lidem s homosexuálními sklony, je pěstovat přátelské vztahy mezi lidmi. Starověcí filozofové ve své analýze lidské přirozenosti uznávali, že přátelství je pro dobrý život, pro skutečné štěstí naprosto nenahraditelné. Přátelství nejrozumnějšího druhu je pro plnohodnotný lidský život nezbytné a stejně tak je nezbytné pro ty, kdo se snaží žít ve světě čistě. Bez pěstování lidských vztahů je jen malá naděje na zdravý a čistý život. Život v osamocení může neuspořádané sklony v konečném důsledku prohloubit a uskutečňování čistoty tak podkopat.

Pro osoby s homosexuálními sklony by ovšem nebylo moudré hledat přátelství výhradně mezi osobami se stejnými sklony. Měly by se snažit navazovat stabilní přátelství jak mezi homosexuály, tak mezi heterosexuály... Homosexuální osoba může mít trvalý vztah s jiným homosexuálem bez genitálního sexuálního projevu. Hlubší potřebou každého člověka je totiž spíše přátelství než pohlavní vyjádření.²⁴

Pravé přátelství není v rozporu s čistotou a stejně tak čistota nebrání přátelství. Ctnosti přátelství a čistoty se ve skutečnosti vzájemně doplňují.

Ctnost čistoty rozkvétá v *přátelství*. Ukazuje učedníkovi, jak následovat a napodobovat toho, který si nás vyvolil za své přátele, který se nám zcela daroval a dává nám účast na svém božském životě. Čistota je příslibem nesmrtelnosti.

23 Jan Pavel II., encyklika *Veritatis splendor*, č. 103 [české vydání: Zvon, Praha 1994, dostupné též na www.kebrle.cz/katdocs/VeritatisSplendor.htm – pozn. překl.].

24 Viz National Conference of Catholic Bishops' Committee on Pastoral Research and Practices, *Principles to Guide Confessors in Questions of Homosexuality*, USCCB, Washington 1973, č. 11.

Čistota se zvláště projevuje v *přátelství k bližnímu*. Přátelství je velké dobro pro všechny, ať je pěstováno mezi osobami stejného nebo rozdílného pohlaví. Vede k duchovnímu společenství.²⁵

Přátelská pouta je třeba pozorně rozvíjet na všech úrovních, obzvláště důležité ale je láskyplné přátelství mezi rodinnými příslušníky. Ti, kdo slouží jménem církve, mají podporovat zdravé vztahy mezi osobami s homosexuálními sklony a ostatními členy jejich rodiny. Rodina může poskytnout neocenitelnou podporu lidem, kteří se snaží růst ve ctnosti čistoty.

Místem, kde by člověk s homosexuálními sklony měl zažít přátelství, je také místní společenství církve. Může být bohatým zdrojem lidských vztahů a přátelství, tak důležitých pro zdravý život. V církvi se totiž lidské přátelství povyšuje na nový řád lásky, lásku mezi bratry a sestrami v Kristu.

Růst ve svatosti

Zatímco lidské přátelství je skutečně nezbytné pro dobrý lidský život, přátelství s Bohem je naším konečným cílem. Každý člověk byl stvořen, aby měl účast na společenství Otce, Syna a Ducha Svatého. Služba církve osobám s homosexuálními sklony musí mít vždy za prvořadý cíl podporovat co nejsilnější přátelství s Bohem, účast na božském životě Trojice skrze posvěcující milost.

Nedílnou součástí tohoto přátelství s Bohem je svatost. Bůh je svatý a všichni, kdo se mu chtějí přiblížit, se také musí stát svatými.²⁶ Druhý vatikánský koncil jasně ukázal, že snaha o svatost nepřísluší jen hrstce elit v církvi. Koncil učí, že „všichni křesťané jakéhokoli stavu

25 KKC, č. 2347. Viz Papežská rada pro rodinu, *Lidská sexualita: pravda a význam*, č. 17: „Čistota je radostné potvrzení člověka, který umí žít sebedarování, oproštěně od jakéhokoliv sobectví. To předpokládá, že se člověk naučil naslouchat druhým a mít k nim vztah, který respektuje jejich důstojnost v odlišnosti. Čistý člověk není soustředěn sám na sebe, jeho vztahy nejsou sobecké. Čistota myslí a těla činí osobnost harmonickou, podporuje její zrání, naplňuje ji vnitřním pokojem a napomáhá rozvíjet pravou úctu k sobě samému a zároveň činí člověka schopným vážit si druhých, protože v nich vidí osoby, které je nutno mít v úctě, neboť jsou stvořeny k Božímu obrazu a skrze milost jsou Božími dětmi.“

26 Viz Lv 11,44–45; 19,2; 20,7.26; 1 Petr 1,16. Viz též Mt 5,48; Lk 6,36.

a zařazení jsou povoláni k plnému křesťanskému životu a dokonalé lásce. Křesťanská svatost podporuje i v pozemské společnosti lidštestjší způsob života“.²⁷ Koncil také jasně prohlásil, že to není jen naše vlastní snaha, ale že závisí i na daru, který k nám přichází skrze Krista. „O dosažení této dokonalosti at’ se věřící snaží všemi silami, které dostali podle míry Kristova daru; aby se následováním Krista a snahou se mu podobat oddali celým srdcem oslavě Boha a službě bližnímu v úplném podřízení Otcově vůli.“²⁸

Církev chce každému člověku umožnit, aby žil toto všeobecné povolání ke svatosti. Osobám s homosexuálními sklony by se mělo dostat veškeré pomoci a povzbuzení, aby je osobně a plně přijaly. To nevyhnutelně vyžaduje i spoustu bojů a velké sebeovládání, neboť následovat Ježíše vždy znamená jít cestou kříže. „Bez odříkání a bez duchovního boje není svatosti.“²⁹ Základními zdroji útěchy a pomoci na této cestě jsou svátosti eucharistie a pokání. Každého člověka zvou, aby vstoupil do Kristova umírání a zmrtvýchvstání, neboť velikonoční tajemství je středem křesťanského života.³⁰ Zároveň nám neustále připomínají velikou naději, která se nabízí všem, kdo vytrvale následují Ježíše. Rozhodující podporu v duchovním zápase lze nalézt také v horlivém rozvíjení křesťanského života, včetně četby Písma a každodenní modlitby.

Kulturní překážky

Veškerá služba osobám s homosexuálními sklony se musí řídit církevní naukou o sexualitě. Má-li být tato služba účinná, musí jejím základem být pravdivé pochopení lidské osoby a místa sexuality v lidském životě. „Odklon od církevního učení nebo jeho zamlčování ve snaze

27 Druhý vatikánský koncil, dogmatická konstituce o církvi *Lumen gentium* (LG)], č. 40 [české vydání: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*, Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 2002, dostupné též na https://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_const_19641121_lumen-gentium_cs.html – pozn. překl.].

28 LG, č. 40.

29 KKC, č. 2015.

30 Viz Druhý vatikánský koncil, konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum concilium*, č. 6 [české vydání viz výše, dostupné též na https://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_const_19631204_sacrosanctum-concilium_cs.html – pozn. překl.].

poskytovat pastorační péči odporují jak smyslu péče, tak pastorage.“³¹ Láska a pravda jdou ruku v ruce. Písmo svaté nám říká, že způsob, jak se více připodobnit Kristu, je žít „podle pravdy a v lásce“ (Ef 4,15). Církev nemůže podporovat organizace nebo jednotlivce, jejichž činnost je v rozporu s jejím učením o sexualitě, je vůči němu nejednoznačná anebo ho opomíjí.³²

Církevní učení týkající se homosexuality pozorně vnímá přirozený zákon vtisknutý do lidské přirozenosti a zůstává věrné Písmu svatému. Toto učení nabízí maják světla a naděje uprostřed obrovského zmatku, silných emocí a mnoha konfliktů. V naší kultuře však zároveň existují různé překážky, které některým lidem znesnadňují rozpoznat v tomto učení moudrost, kterou obsahuje.

Jednou z překážek je netolerance vůči těm, kdo jsou vnímáni jako odlišní. Stále platí, že některé osoby označené za homosexuály jsou oběťmi násilí. Skutečnost, že homosexuální jednání je nemorální, nesmí být nikdy použita k ospravedlnění násilí nebo nespravedlivé diskriminace.³³

Zároveň v současné západní kultuře existují jisté specifické rysy, které brání přijetí církevní nauky o sexuálních otázkách obecně a homosexualitě zvláště. V naší společnosti například převládá silný sklon k morálnímu relativismu. Mnozí lidé nepřipouštějí žádný objektivní základ mravních soudů. Žádné činy neuznávají za vnitřně špatné, ale tvrdí, že úsudek o dobru a zlu je zcela subjektivní. Podle tohoto pohledu by otázky sexuální morálky měly být ponechány na jednotlivcích, aby se oni rozhodovali podle vlastních preferencí a hodnot, jen s jediným omezením, že totiž nesmějí způsobit zjevnou újmu druhému člověku.

31 Kongregace pro nauku víry, *Pastorační péče o homosexuální osoby*, č. 15.

32 Viz Kongregace pro nauku víry, *Pastorační péče o homosexuální osoby*, č. 17: „Měla by se odejmout veškerá podpora jakékoli organizaci, která se snaží podkopávat učení církve, staví se vůči němu nejednoznačně anebo ho zcela opomíjí. Taková podpora, nebo třeba jen její zdání, může být interpretována velice špatně.“

33 Viz Kongregace pro nauku víry, *Úvaha ohledně návrhu právního uznání svazků mezi homosexuály* (28. března 2003), č. 8 [české vydání: Čeká biskupská konference, Praha 2003, dostupné též na https://cbk.blob.core.windows.net/cms/ContentItems/296_00296/27-svazky-homosexuálu.pdf – pozn. překl.].

Protože církevní nauka trvá na tom, že existují objektivní mravní normy, najdou se v naší kultuře lidé, kteří toto učení vykreslují jako nespravedlivé, tedy jako odporující základním lidským právům. Taková tvrzení obvykle vyplývají z jisté formy morálního relativismu, který se – avšak nikoli bez rozporu – pojí s vírou v absolutní práva jednotlivce. V tomto pohledu se na církev nahlíží jako na propagátorku určitého předsudku a jako narušitelku svobody jednotlivce.

Církev ve skutečnosti aktivně prosazuje a podporuje vrozenou důstojnost každého člověka. Osoby s homosexuálními sklony mají coby lidské bytosti táž základní práva jako všichni lidé, včetně práva na důstojné zacházení. Nicméně „sexuální orientace“ nepředstavuje z hlediska nediskriminace kvalitu srovnatelnou s rasou, etnickým původem a podobně³⁴. Proto například není nespravedlivé omezit manželský svazek na spojení ženy a muže. Není nespravedlivé bránit se tomu, aby byly homosexuálním párům přiznány výhody, které by podle spravedlnosti měly náležet pouze manželství. „Pokud se manželství nově definuje tak, aby mu byly rovnoprávné jiné vztahy, celá instituce manželství se znehodnocuje a dále oslabuje. Oslabování této základní instituce na všech úrovních a různými silami si přitom vyžádalo již příliš vysokou společenskou cenu.“³⁵

Dalším běžným rysem západních společností, který představuje překážku pro přijímání církevního učení, je rozšířený sklon k hédonismu, posedlost honbou za požitky. Tato tendence úzce souvisí s konzumním stylem naší kultury, který podporuje přístup k životu vyznačující se snahou maximalizovat požitek. Z tohoto pohledu jsou sexuální vztahy považovány jen za další formu potěšení. Promiskuita se považuje nejen za přijatelnou, ale dokonce za normální. Čtnost čistoty se stává čímsi nepochopitelným. Odmítání rozkoše se dokonce může jevit jako nezdravé a nepřirozené. V naší společnosti je navíc, zejména v reklamním

34 Kongregace pro nauku víry, *Úvahy ohledně odezvy na legislativní návrhy proti diskriminaci homosexuálních osob* (23. července 1992), č. 10.

35 United States Conference of Catholic Bishops, *Between Man and Woman: Questions and Answers About Marriage and Same-Sex Unions*, USCCB (Washington 2003), ot. 5. Viz Kongregace pro nauku víry, *Úvahy ohledně odezvy na legislativní návrhy proti diskriminaci homosexuálních osob*, č. 9: „Při posuzování navrhovaných právních úprav by biskupové měli mít na zřeteli zejména odpovědnost za obranu a podporu rodinného života.“

a zábavním průmyslu, mnoho lidí, kteří na této tendenci nesmírně vydělávají, a proto se jí svým jednáním snaží podporovat.

Vzhledem k tak silným vlivům existujícím v naší kultuře není překvapivé, že v naší společnosti působí řada skupin, které nejen popírají existenci objektivních mravních norem, ale také agresivně usilují o veřejné schválení homosexuálního chování. Poselství těchto skupin uvádí mnohé lidi v omyl a působí značné škody. Tváří v tvář této výzvě musí církev pokračovat ve svém úsilí přesvědčovat lidi racionálními argumenty, svědectvím života a hlásáním evangelia Ježíše Krista.

PASTORAČNÍ PÉČE

Na základě právě uvedených obecných zásad církevní nauky se vyjevují tyto pokyny pro pastorační péči:

Účast na životě církve

- Jako pokřtění členové katolického společenství hledají lidé s homosexuálními sklony v církvi místo, kde mohou skutečně žít své plné lidství a svatost života. Základem duchovní podpory, kterou jim církev nabízí, je přijetí a zapojení do místního společenství věřících. Podporuje se plná a aktivní účast.³⁶ Přináležitost ke katolickému společenství, které se schází při bohoslužbě, je podporou pro život v čistotě a integritě a také povzbuzením k pokračujícímu osobnímu obrácení.
- Zásadní význam pro to, aby byla služba osobám s homosexuálními sklony úspěšná, je podpora a vedení biskupa i dalších vůdčích osob pastorace. Pro tuto důležitou práci je zásadní vstřícný postoj křesťanské lásky ze strany vedení i celého společenství. Obzvláště důležitý je proto, že nejedna osoba s homosexuálními sklony se cítí být nepřijímána a odmítána.
- Osoby, které prožívají přitažlivost ke stejnému pohlaví, a přesto žijí v souladu s učením církve, se mají povzbuzovat k aktivní účasti na

36 United States Conference of Catholic Bishops, *To Live in Christ Jesus: A Pastoral Reflection on the Moral Life*, USCCB (Washington 1976), č. 52.

životě společenství věřících. Církev má však právo odepřít služebnou úlohu těm, jejichž chování je s jejím učením v rozporu. Jejich služba by se totiž mohla vykládat jako schvalování nemorálního životního stylu, a dokonce být důvodem k pohoršení.

- Zvláštní pozornost je třeba věnovat tomu, aby ti, kdo vykonávají službu církve, nevyužívali svého vedoucího postavení k prosazování postojů nebo chování, které nejsou v souladu s církevním učením. Nesmějí patřit ke skupinám, které vystupují proti učení církve. Nestací tedy, aby ti, kdo tuto službu vykonávají, zaujali vůči církevní nauce postoj odměřené neutrality.³⁷
- Některým lidem může jistou duchovní a emocionální podporu a pomoc při růstu v křesťanském životě poskytnout odhalení jejich homosexuálních sklonů blízkým přátelům, členům rodiny, duchovnímu vůdci, zpovědníkovi nebo členům církevní podpůrné skupiny. V prostředí farního života však obecné a veřejné sebeodhalení nepomáhá a nemělo by se podporovat.
- Je politováníhodné, že mnozí lidé s homosexuálními sklony se cítí církvi odcizeni. Pamatovat by na ně měly programy aktivní pomoci a evangelizační snahy. V oblastech s větší koncentrací homosexuálních osob bude prospěšné, pokud se někteří jednotlivci zaměří výhradně na službu těmto lidem. Jinde se má služba osobám s homosexuálními sklony zařadit jako součást celkového evangelizačního úsilí.
- Strategii církve by mělo být výslovné odmítání nespravedlivé diskriminace a pronásledování kohokoli, včetně osob s homosexuálními sklony. Je proto třeba zavést postupy pro nakládání se stížnostmi.

Katecheze

- Katecheze by měla odrážet plnost učení církve o lidské sexualitě obecně a o homosexualitě zvláště. „Morální svědomí vyžaduje, abychom v každém případě vydávali svědectví celé morální pravdě, které odporuje jak souhlas s homosexuálními vztahy, tak

37

Viz Kongregace pro nauku víry, *Oznámení k případu sr. Gramickové a P. Nugenta* (23. května 1999), *Origins* 29:9 (2. července 1999), 133–136.

nespravedlivá diskriminace homosexuálních osob.“³⁸ Tón katecheze by měl být vstřícný, přesto má klást nároky, má být laskavý, ale pevně zakořeněný v pravdě.

- Katecheze se nejprve odehrává v rodině a vykonávají ji rodiče dětí. Církev by měla rodičům pomáhat jako prvním učitelům vlastních dětí v oblasti pohlavního i citového vývoje a také v chápání Božího i přirozeného zákona v otázkách lidské sexuality.
- Katecheze začíná formací těch, kdo se velkoryse zapojují do této nezbytné služby. Je třeba pečlivě dbát na jejich výběr a přípravu. Osoby, které nezastávají učení církve, by v této službě neměly působit. Důležitou součástí této formace je také pořádání dnů věnovaných školení a reflexi pod vedením teologicky fundovaných a pastoračně moudrých duchovních.
- Mravní rozhodnutí se mají opírat o zdravé morální učení. Důležitou součástí katolické duchovní služby by proto měla být také průběžná katecheze a formace svědomí osob, které zakoušejí přitažlivost ke stejnému pohlaví. Má působit proti některým dominantním společenským mravům a poskytovat základ pro informované mravní rozhodování.
- Učení církve mají v jeho plnosti představovat duchovní zejména z kazatelny i na dalších vhodných místech. Do katecheze se ovšem má zapojovat také celé farní společenství. Největší překážkou účinné služby osobám s homosexuálními sklony je totiž často neznalost plnosti církevního učení. Farní katecheze by také měla vyučovat ctnostem, které jsou nezbytné k prožívání povolání k čistotě, jako je například nesobecká láska, statečnost, zdrženlivost atd.
- Katecheze pro společenství by měla odsuzovat nespravedlivě diskriminační a násilné chování vůči homosexuálním osobám a také se snažit napravovat dezinformace, které k takovému chování mohou vést. Mezi místy, kde lze podporovat spravedlivé chování a vystupovat proti nespravedlivé diskriminaci osob s homosexuálními sklony, mohou být i farní služby sociální spravedlnosti integrálně formované podle morálního a sociálního učení církve.

- Na materiály používané ke katechezi mají dohlížet sídelní biskupové, aby se ujistili, že poskytované informace jsou přesné a že v nich nic neodporuje učení církve.
- Katecheze určená zejména mladým lidem by měla vysvětlovat pravou povahu a účel lidské sexuality a měla by podporovat ctnost čistoty, které se v současně společnosti dostává jen velice malého pochopení a docenění.³⁹

Svátosti a bohoslužba

- Katolíci, kteří žijí v souladu s morálním učením církve, se zvou a povzbuzují k plné a pravidelné účasti na jejím svátostném životě. Je třeba zdůraznit význam častého přijímání svátostí, zejména eucharistie, pro neustálé posilování a posvěcování člověka.
- Křesťanský život je postupnou cestou, při které člověk neustále prohlubuje svou schopnost být Kristovým učedníkem. Všichni lidé však nepostupují vpřed stejným tempem ani vždy nepostupují ke svému cíli v přímé linii. Ti, kdo na této cestě klopýtnou, se mají povzbuzovat, aby zůstali ve společenství a nadále usilovali o svatost skrze obrácení života. V tomto ohledu má veliký význam časté přijímání svátosti pokání. Významnou pomocí je trvalé a důkladné duchovní vedení.
- Církev uznává, že „manželství existuje pouze mezi dvěma osobami opačného pohlaví, které skrze své vzájemné, jim vlastní a výlučné vzájemné osobní sebedarování usilují o společenství. Takto se postupně zdokonalují, aby spolupracovali s Bohem na plození a výchově nových lidských životů.“⁴⁰ Církev proto nepodporuje takzvaná „manželství“ osob stejného pohlaví ani jejich zdání, včetně občanských svazků, které se tváří jako manželství. Služebníci církve nesmějí takovým svazkům žehnat ani je žádným způsobem přímo, či nepřímo podporovat.

39 Užitečným zdrojem informací je kniha *Teologie těla: katecheze Jana Pavla II. o lidské lásce podle Božího plánu* [v češtině vyšla opakovaně v nakl. Paulínky (5. vyd., Praha 2015) – pozn. překl.].

40 Kongregace pro nauku víry, *Úvaha ohledně návrhu právního uznání svazků mezi homosexuály*, č. 2.

- Stejně tak církev nepodporuje adopci dětí páry stejného pohlaví, neboť homosexuální svazky jsou v rozporu s Božím plánem.⁴¹
- Vážný pastorační problém představuje křest dětí v péči stejnopohlavního páru. Církev nicméně těmto dětem svátost křtu neodmítá, musí ovšem existovat opodstatněná naděje, že budou vychovávány v katolickém náboženství.⁴² V případech, kdy je křest dovolen, by pastorační pracovníci měli při přípravě křestního obřadu postupovat obezřetně. Také při vyhotovení křestního zápisu se má rozlišovat mezi rodiči přirozenými a adoptivními.⁴³

Pastorační podpora

- Mnozí ctnostní lidé, kteří zakoušejí přitažlivost ke stejnému pohlaví, se horlivě snaží žít svou vírou v rámci katolického společenství, aby nepropadli životnímu stylu a hodnotám „homosexuální subkultury“. Duchovní služba církve, uskutečňovaná skrze vyučování, vedení a společenství, je má povzbuzovat, aby v tomto úsilí vytrvali. Přední místo přitom má duchovní vedení knězem.
- Zvláštní povzbuzení a vedení potřebují zejména mladí lidé. Tou nejlepší pomocí pro ně totiž je podpora, aby se vůbec nezapojovali do homosexuálních vztahů ani do této subkultury, protože takové zkušenosti pak vytvářejí další překážky.
- Lidé zakoušející homosexuální přitažlivost prožívají specifické druhy pokušení. U některých může být taková přitažlivost krátkodobá nebo spojená s danou situací, u jiných to ale může být součást celoživotní zkušenosti.⁴⁴ Osoby, které takovou přitažlivost zažívají, i rodiny, do kterých patří, by měly mít snadno dostupnou pastorační podporu a službu vedení a rady.

41 Viz Kongregace pro nauku víry, *Úvaha ohledně návrhu právního uznání svazků mezi homosexuály*, č. 7.

42 Viz CIC, kán. 868 § 1, č. 2.

43 Viz doplňkovou normu USCCB o zápisu křtu adoptovaných dětí: www.usccb.org/committees/canonical-affairs-church-governance/complementary-norms#tab--canon-877-%C2%A73-recording-the-baptism-of-adopted-children.

44 Viz Kongregace pro nauku víry, *Persona humana*, č. 8: „[Někteří lidé] zavádějí rozlišení – a zdá se, že ne bez příčiny – mezi homosexuály, jejichž sklon... je přechodný... a homosexuály, kteří jsou jimi stále.“

- Pro osoby, které se potýkají s homosexuální přitažlivostí, může být užitečné společně se setkávat, aby si vzájemně naslouchaly a podporily se. Takové setkávání může mít mimořádný význam, protože lidé s homosexuálními sklony se mohou cítit „jiní“, a to je může vést k izolaci a odcizení, což jsou rizikové faktory nezdravého života včetně nečistého chování. Důležitou součástí duchovní služby církve i nadále zůstávají podpůrné skupiny, které jsou určené osobám zakoušejícím přitažlivost ke stejnému pohlaví a o kterých se ví, že dodržují učení církve. Jejich činnost je vhodné podporovat.⁴⁵ Osoby s homosexuálními sklony se však nemají povzbuzovat, aby se definovaly především z hlediska svých sexuálních sklonů anebo aby se zapojovaly do „homosexuálních subkultur“, které často mají sklon propagovat nemravný životní styl. Místo toho je vhodné povzbuzovat k navazování vztahů s širším společenstvím.
- Mimořádně důležitá je pastorační a psychologická péče o dospívající, kteří zápasí s problémy sexuální přitažlivosti. Dospívající s homosexuální přitažlivostí se mohou potýkat s nebezpečím osobních potíží, včetně sebevražedných sklonů a pokusů o sebevraždu, také svodů k promiskuitě a zneužívání ze strany dospělých. Je třeba vynaložit veškeré úsilí, aby dospívající měli na dosah odborné poradenské služby, které jsou přiměřené jejich věku a v otázkách lidské sexuality respektují učení církve.
- Je třeba pečlivě vybírat odborníky, kteří poskytují poradenské služby osobám zakoušejícím přitažlivost ke stejnému pohlaví i rodinám, do nichž patří, a tak zajistit, aby se v chápání lidské osoby drželi pojetí církve. Je namístě určit a propagovat takové služby, které svou práci vykonávají v souladu s učením církve.
- Pastorační podpora by měla zahrnovat péči o osoby, které onemocněly pohlavně přenosnými chorobami včetně HIV/AIDS.
- Zjištění, že někdo z rodiny má homosexuální sklony, může u rodičů, sourozenců a manželů vyvolat vážné znepokojení. Církev jim vychází vstříc a snaží se napomoci, aby se mezi rodinnými příslušníky nezpřetrhala pouta lásky. Užitečným způsobem, jak se k tomuto problému postavit, je vytváření podpůrných skupin, kde se

45 Příkladem takových služeb, jejichž zásady jsou v souladu s učením církve, je například apoštolát *Courage and EnCourage*.

jednotlivci i rodiny mohou mimo jiné dozvědět plnou pravdu o církevním učení ohledně lidské důstojnosti osob s homosexuálními sklony i mravních zásad týkajících se čistoty, které vedou k plnosti skutečně lidského života.

- Pomocí – ale také překážkou – v úsilí o čistý a svatý život mohou být i další organizace naší společnosti, které se věnují osobám s homosexuálními sklony. Každou z nich je třeba hodnotit podle dosažených zásluh, přitom se řídit církevním učением, a podle toho pak účast v nich buď podporovat, anebo od ní naopak odrazovat.

ZÁVĚREČNÉ POZNÁMKY: UCTIVÝ DIALOG

Všudypřítomné vlivy současného kulturního ovzduší někdy vyvolávají značné obtíže v přijímání katolického učení o homosexualitě. V této souvislosti je třeba vyvinout zvláštní úsilí, jak osobám s homosexuálními sklony pomoci, aby církevní nauce porozuměly. Zároveň je důležité, aby služebníci církve naslouchali zkušenostem, potřebám a nadějím osob s homosexuálními sklony, kterým a se kterými slouží. Dialog umožňuje výměnu informací a je také projevem úcty k vrozené důstojnosti jiných lidí i respektu k jejich svědomí. „Skutečný dialog se tedy zaměřuje především na obrození každého člověka vnitřním obrácením a pokáním, přičemž se vždy úzkostlivě dbá na svědomí jednotlivců a postupuje se trpělivě a pozvolna, jak je nutné vzhledem k podmínkám lidí dnešní doby.“⁴⁶ Takový dialog usnadňuje neustálé vnitřní obrácení všech zúčastněných, kteří se skutečně zapojují do výměny názorů.

Děkujeme všem bratřím a sestrám, kteří tak trpělivě a věrně pracují v pastorační službě a jdou vstříc osobám s homosexuálními sklony. Činí tak někdy za nepříznivých a obtížných podmínek, zároveň ale církvi v této důležité službě dávají příklad.

Naše společenství v Kristu

Církev má za úkol hlásat Krista, aby všichni lidé mohli být spaseni. Ve své duchovní službě hlásá Ježíšovu radostnou zvěst, poselství radosti

46

Jan Pavel II., posynodální apoštolská adhortace *Reconciliatio et poenitentia*, 1984, č. 25 [české vydání: Zvon, Praha 1994 – pozn. překl.].

a pokoje, které svět nemůže dát. Toto poselství je základem všech jejích služeb. Do té míry, v níž skutečně budeme hlásat Krista, také budujeme zdravé a svaté společenství sester a bratří, kteří mají různorodé dary, ale jsou jedno v Duchu. Tak jako Ježíš Kristus přišel a za nás zemřel, „aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno“ (Jan 11,52), musíme i my všichni usilovat o jednotu Božího lidu, pamětlivi výzvy sv. Pavla:

„Bud'te přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojení poutem pokoje. Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech“ (Ef 4,2–6).

Dokument „Duchovní péče o osoby s homosexuálními sklony: Pokyny pro pastorační“ vypracovala Komise pro nauku víry Katolické biskupské konference Spojených států amerických (USCCB). K vydání ji schválilo celé shromáždění biskupů na svém plenárním zasedání v listopadu roku 2006 a povolení k jejímu zveřejnění vydal níže podepsaný.

Mons. dr. David J. Malloy, generální sekretář USCCB

*Vydala Katolická biskupská konference Spojených států amerických
14. listopadu 2006*

Copyright © 2006, USCCB

Všechna práva vyhrazena

www.usccbpublishing.org